

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 16.917 van 2 oktober 2008
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die loco advocaat M. TREMMERY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaarde een Russische onderdaan van Tsjetsjeense origine te zijn.

U bent afkomstig van het dorp Regita gelegen in het Nizjny-Jurtovski (Kurtsjalojevski) district. In 2002 werd u in het dorp door rebellen aangesproken met de vraag om goederen voor hen aan te kopen en te vervoeren. U ging hierop in en kocht sindsdien op verschillende plaatsen in het district levensmiddelen aan. Deze sloeg u op in uw woning alwaar de rebellen ze kwamen ophalen. U werd voor deze diensten betaald.

Op 25/04/2003 kwamen de rebellen op weg naar uw huis in een vuurgevecht terecht. Hierbij werd één van hen gedood en raakten anderen gewond. De overlevenden slaagden er in uw woning te bereiken en vroegen u een gewonde medestrijder naar een dokter te vervoeren. U vertrok met deze persoon maar kwam, tussen Chodi-Tsjutr en Mairtup, zelf in een beschieting terecht. U raakte hierbij zwaar gewond. Toen u bijkwam bevond u zich in het districtsziekenhuis van Kurtsjaloj. U heeft er geen herinnering van wat er juist gebeurd is. U kwam tot de vaststelling dat u blind was en dat u verscheidene letsels had opgelopen. In het ziekenhuis werd u bewaakt door Federale militairen. Uw rijbewijs en paspoort werden door hen ingehouden. Later vernam u dat de Federalen in uw woning ook een huiszoeking hadden

verricht waarbij uw geboorteakte werd meegenomen. Uw toenmalige vrouw werd hierbij bedreigd. U vernam tevens dat de rebel die u vervoerd had gestorven was. Men verdachte u er zelf van deel uit te maken van het verzet. Er werden u in het ziekenhuis documenten voorgelegd die u moest ondertekenen; het ging hierbij schijnbaar om medische documenten maar in werkelijkheid waren dit papieren over deelname aan illegale bendes. U verbleef uiteindelijk vier maanden in het ziekenhuis. Uw familie slaagde er in uw bewakers om te kopen en u uit het ziekenhuis te halen. Uw vertrek werd als een ontsnapping afgedaan.

Onmiddellijk hierna werd u uit veiligheidsoverwegingen naar het dorp Ekazjevo (Ingusjetië) gebracht. U huurde hier een flat die u samen met uw neef Timirlan betrok. U woonde er verscheidene jaren ondergedoken.

In 2005 liet u een reispaspoort aanmaken op een andere identiteit om te gebruiken in het geval van controles.

In december van datzelfde jaar ging u een traditioneel huwelijk aan met Makhtiyeva Aishat (O.V.6133969).

Omwille van uw problemen was u reeds eerder van uw eerste vrouw gescheiden.

Uw nieuwe echtgenote bleef na jullie huwelijk in Grozny werken en wonen.

Vanwege de toenemende zsjistki's in Ingusjetië besloot u op 16/08/2007 Ekazjevo te verlaten. Samen met uw echtgenote en uw neef Timirlan reisde u naar Nazran, waar u een minibus nam met bestemming Brest. In deze stad aangekomen werden u en uw vrouw in een vrachtwagen verstoppt die naar België reed.

U kwam in België toe op 21/08/2007 en vroeg diezelfde dag asiel aan."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

2. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

3. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië en de situatie voor Tsjetsjenen in Rusland is problematisch, maar tevens complex (cfr bronnen bijgevoegd in het administratief dossier). Het risico bij terugkeer is afhankelijk van tal van factoren. Vandaar het belang om de individuele situatie van elke persoon goed te kennen.

De situatie in Tsjetsjenië is sinds het begin van de oorlog in 1999 sterk geëvolueerd. Hoewel er zich nog regelmatig gewelddadige incidenten voordoen (doelgerichte aanslagen door Tsjetsjeense strijders en veelvuldige schendingen van de mensenrechten in de vorm van illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, verdwijningen en folteringen, waaraan de lokale ordetroepen, bestaande uit en geleid door Tsjetsjenen, zich vaak schuldig maken), is er nu niet langer sprake van een grootschalig militair offensief door het Russische leger op gans het Tsjetsjeense grondgebied. Gevechtshandelingen tussen het federale leger en de Tsjetsjeense strijders zijn geconcentreerd in bepaalde regio's en beperken zich doorgaans tot kortstondige schermutselingen. Het lokale bestuur en de ordehandhaving zijn grotendeels

opnieuw aan Tsjetsjenen overgelaten en steeds vaker zijn de Tsjetsjenen verantwoordelijk voor de gewelddadige incidenten. Bijgevolg kan men niet beweren dat elke Tsjetsjeen per definitie slachtoffer is in dit conflict of bij terugkeer een risico loopt.

Voorts is de situatie in Rusland niet van die aard dat er voor personen die Tsjetsjenië verlaten hebben per definitie in Rusland een intern vluchtalternatief bestaat. Ook wat dit aspect betreft is de situatie, de mogelijkheid tot (her)vestiging en het risico bij terugkeer sterk afhankelijk van persoon tot persoon. Verschillende factoren kunnen hierop een invloed hebben en bepalen of een individuele Tsjetsjeen meer of minder risico loopt: de plaats en periode waar hij verbleven heeft, de aanwezigheid van een sociaal netwerk waarop hij kan terugvallen, de eigen financiële situatie, de politieke en socio-economische situatie in een bepaalde plaats of regio die bepalend is voor de mate waarin spanningen voorkomen, en dergelijke meer. Bijgevolg kan er evenmin gesteld worden dat vestiging elders in de Russische Federatie in alle gevallen uitgesloten is.

De vrees van vervolging of het risico op ernstige schade die een Tsjetsjeen in Tsjetsjenië of elders in de Russische Federatie loopt is dus afhankelijk van waar, wanneer en in welke omstandigheden hij ergens verbleven heeft en welke feiten men er beleefd heeft. Daarom blijft het belangrijk om steeds de reële individuele situatie van elke persoon te kennen en evalueren.

Wat u betreft moest worden vastgesteld dat uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen.

Er diende in deze zin te worden geconstateerd dat u niet aannemelijk kan maken sinds september 2003 in Ekazjevo te hebben verbleven.

Zo werd vastgesteld dat u uw woonplaats in dit dorp op geen enkele manier kan situeren. U bleek met name het adres van uw verblijfplaats niet te kennen en kon daarboven geen informatie geven die een lokalisering mogelijk maakt. Op dezelfde wijze kon u geen enkel gebouw in Ekazjevo benoemen en situeren (CGVS I p.9).

U gaf aan dat uw blindheid er u niet toe in staat stelde deze informatie te vergaren.

Deze verklaring is echter onaannemelijk gegeven het feit dat u over andere, soortgelijke zaken wel informatie kan verschaffen. Zo wist u details van de woning waarin u verbleef te geven (een particulier huis waar u op de eerste verdieping woonde; CGVS I p.9), kon u specifieke gegevens verstrekken over uw reisroute (u nam een taxi tot in Nazran, nam van hieruit een minibus zonder ramen naar Brest; CGVS I p.8) en verklaarde u weet te hebben van gebeurtenissen die zich in Nazran zouden hebben voorgedaan (u had over schietpartijen en aanslagen gehoord; CGVS I p.9).

De enige lokalisering die u toestond, zijnde uw verklaring dat uw woning volgens u niet aan de rand van Ekazjevo gelegen was (u hoorde immers veel lawaai), komt hierbij niet overeen met de verklaring van uw echtgenote. Zij beweerde dat het huis hier immers wel gelegen was (CGVS I p.4).

Er dient hierbij te worden opgemerkt dat ook zij verklaarde het adres van het huis niet te kennen, dit ondanks het feit dat zij hier vanuit Grozny meermaals naartoe was gereisd.

Verder werd vastgesteld dat u de familienaam van de eigenaar van de flat, zijnde uw huisbaas, niet kon geven.

Gedurende het eerste interview voor het CGVS verklaarde u over deze persoon dat u geen contact met hem onderhield en hij u niet durfde te contacteren (CGVS I p.9). In dezelfde lijn verklaarde u later dat uw echtgenote evenmin contact had met de eigenaar (CGVS II p.9). Uw echtgenote beweerde echter reeds gedurende haar eerste interview voor het Commissariaat-generaal dat het de eigenaar was die haar naar Ekazjevo bracht wanneer zij u wilde bezoeken. Zij specificeerde hierbij dat u de eigenaar naar haar zond om haar te gaan ophalen. Ook bij haar werd weliswaar vastgesteld dat zij, ondanks dit gegeven, de eigenaar niet bij naam kon noemen (CGVS I p.3-4).

U werd, gedurende uw tweede interview op het CGVS, op deze verklaringen van uw echtgenote gewezen en beweerde dat deze ritten geen contact inhielden. U verklaarde daarnaast dat u de eigenaar twee à drie keer per week ontmoette en dat hij meermaals inkopen voor u deed. Ook dit bestempelde u niet als contact.

Het is echter duidelijk dat deze nieuwe verklaring in tegenstrijd is met uw oorspronkelijke bewering. Er moet hieraan worden toegevoegd dat wars van het feit dat u meermaals aangaf een gesprek tussen man en vrouw als ongehoord te beschouwen, uw echtgenote verklaarde dat u haar telefoonnummer aan de eigenaar gaf.

Tot slot moet worden geconstateerd dat u geen aannemelijke reden kan geven voor uw vertrek uit Ekazjevo.

U verklaarde dat u omwille van de zasjstka's en de identiteitscontroles Ekazjevo verliet (CGVS II p.7). Het feit dat deze acties echter sinds 2005 plaatsvonden en het feit dat u een vals paspoort had aangeschaft om bij dergelijke controles voor te leggen maakt deze verklaring onvoldoende om uw vertrek te duiden.

U werd hierop gewezen en verklaarde uiteindelijk, in tegenspraak met het bovengenoemde, dat u niet omwille van de identiteitscontroles Ingusjetië verliet. U beweerde dat u het land verliet omdat u het leven van uw huisbaas niet in gevaar wou brengen (CGVS II p.8) hetgeen op zijn beurt, gegeven uw verklaring geen contact met deze persoon te onderhouden, op zijn minst merkwaardig te noemen is.

Volledigheidshalve moet worden opgemerkt dat uw advocaat aanhaalde dat u het land reeds eerder wou verlaten maar vanwege geldgebrek hiertoe niet in staat was.

Er moet wat dit betreft worden vastgesteld dat u noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken noch gedurende de twee interviews voor het CGVS hierover enige melding heeft gemaakt.

Dit alles maakt dat u niet aannemelijk kan maken sinds september 2003 in Ekazjevo te hebben verbleven.

Hierbij moet er op gewezen worden dat de bewijslast inzake de gegrondheid in beginsel op de kandidaat-vluchteling zelf rust en deze zelf een poging moet ondernemen om zijn relaas te staven. U bracht hierbij zelf geen bewijs, in welke vorm ook, aan.

Wat uw vluchtmotief betreft moet worden geconstateerd dat ook dit niet aannemelijk is. Meer bepaald kenmerkt uw relaas zich door een onredelijk gebrek aan informatie en een tegenstrijdigheid.

Zo slaagde u er niet in te verduidelijken waarom rebellen u in dienst namen.

U beweerde dat zij zelf niet over de middelen beschikten om producten te vervoeren en zij u aanspraken omdat u de jongste persoon in het dorp met een wagen was (CGVS II p.2-3). Het is echter onbegrijpbaar waarom men een dergelijk risico zou lopen aangezien u geen enkele banden had met de rebellen en u deze personen zelfs niet kent.

Daarnaast kon u niet specificeren waar u de goederen, bestemd voor deze personen, inkocht.

Het is verder onduidelijk waarom u deze goederen in uw eigen huis opsloeg en waarom de rebellen hen van hieruit meenamen. Ook dit hield immers een veiligheidsrisico in.

U bleek daarnaast haast geen gegevens te kunnen verstrekken over de schietpartijen waarin de rebellen en uiteindelijk ook u zelf terecht in kwamen.

Het enige wat u hierover kon vertellen was dat u vanuit vliegtuigen werd beschoten. U kon hier geen enkel detail aan toevoegen. U wist enkel nog te melden dat er in het gebied regelmatig geschoten werd (CGVS II p.4-5, 7). Ook over dit laatste kon u geen verdere gegevens geven.

U gaf verder voor het Commissariaat-generaal, zoals hierboven reeds vermeld, aan dat u een vervalst paspoort liet aanmaken om te gebruiken in het geval van controles. U benadrukte, na bevraging, dat dit document tot geen ander doel diende (CGVS I p.6).

Deze bewering komt echter niet overeen met uw eerdere verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken. Voor deze dienst verklaarde u enkel en alleen dat u het paspoort liet maken om een mogelijkheid te hebben op medische verzorging (DVZ, punt 3).

U bracht tot slot geen enkel bewijs aan dat uw identiteit staat. Uw verklaring dat uw paspoort, rijbewijs en geboorteakte werden ingehouden door de Federalen is, vanwege de onaannemelijkheid van uw vluchtmotief, niet overtuigend.

Op basis van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen. Bijgevolg geeft u de Belgische autoriteiten niet de kans om in uw hoofdte een vrees voor vervolging of risico op ernstige schade vast te stellen.

Tot slot moet worden opgemerkt dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw partner Makhtiyeva Aishat (O.V.6133969) een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen.

Het door u voorgelegde meische attest waarin een Belgisch arts bevestigt dat u blind bent, kan bovenstaande conclusie niet wijzigen. Het geeft immers geen uitsluitsel over de omstandigheden waarin u bent blind werd."

4.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift een schending aan van de zorgvuldigheidsnorm en de rechten van de verdediging. Hij verklaart dat tijdens zijn verhoor en de beoordeling van zijn asielrelaas te weinig rekening werd gehouden met het feit dat hij blind is.

4.2. De Raad merkt op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tweemaal werd opgeroepen voor een verhoor, dat hij tijdens deze verhoren de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat deze verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Russische taal machtig is. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Daarnaast werd reeds herhaaldelijk beslist dat de procedure voor de Commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn dan ook niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980.

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt trouwens dat de Commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met het feit dat verzoeker blind is (zie het verhoorblad van 15 oktober 2007, p. 7).

4.3. Verzoeker voert een schending aan van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève, en in navolging daarvan van de artikelen 57/6 en 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Hij laat gelden dat de motivering van de bestreden beslissing immers onvoldoende is om hem de erkenning van de vluchtelingenstatus te weigeren.

Zo stelt hij dat het logisch is dat hij ondanks zijn blindheid kan beschrijven dat hij in Ekazjevo op de eerste verdieping woonde van een particulier huis, aangezien men dit onmiddellijk gewaar wordt als men de woning betreedt. Een heel andere zaak is het, stelt hij, om de omliggende gebouwen te beschrijven en het huis te situeren in de stad, wanneer men blind is. Ook het feit dat hij zijn reisweg kan beschrijven, stelt hij, is logisch te verklaren, aangezien hij deze informatie heeft van zijn partner die hem deze zowel spontaan als op vraag meedeelde. Hij stelt dat het echter minder evident is om te vragen hoe de gemeente er uit ziet waar men ondergedoken leeft. Hij voegt hier aan toe dat hij er bovendien geen enkel belang bij had om dit te vragen, gezien hij amper de woning verliet.

Hij verklaart dat hij in Ekazjevo ondergedoken leefde bij de familie Bercanov op het adres "L. Bagatieva, Huis 3 of 4, te Ekaslava 2".

Hij verklaart dat hij dit niet heeft gezegd, omdat hij vreesde dat het Commissariaat-generaal zijn verhaal zou nagaan en inlichtingen zou vragen bij de Russische overheidsdiensten, hetgeen die familie ernstige problemen zou bezorgen, en vooral de zoon die bij de "militia" werkt.

Hij stelt over de lokalisatie van het huis in Ekazjevo slechts te hebben verklaard dat er veel lawaai was rondom het huis, aangezien er een school in de buurt was, waardoor er veel auto's op- en afreden.

Hij benadrukt nog dat de tegenstrijdigheid over het contact met de mensen bij wie hij ondergedoken leefde, te wijten is aan de vertaling tijdens zijn verhoren.

Zijn verzoekschrift stelt *“De taal van verzoeker is Ibo. Engels spreekt hij zelden of nooit. Op zijn werk, thuis en tijdens de bijeenkomsten van Massob wordt enkel en alleen Engels gesproken. Het feit dat hij deze woorden niet begreep, wijst er alleen op dat hij het Engels niet voldoende machtig is om verhoord te worden in deze taal maar kan zijn asielrelaas niet ondermijnen (sic)”*.

Hij verduidelijkt nadien ook dat er in het Russisch immers een verschil bestaat tussen het woord “kontakt” dat duidt op een vluchtig contact en het woord “abstjenië” dat duidt op een intiem contact. Hij vervolgt dat de tolk tijdens zijn eerste verhoor het woord “abstjenië” heeft gebruikt, en hij dan ook waarheidsgetrouw heeft verklaard dat er van een intieme relatie met boven vermelde familie geen sprake was.

Hij stelt dat de tweede tolk echter het woord “kontakt” heeft gebruikt, en hij dan ook opnieuw waarheidsgetrouw heeft geantwoord dat de betrokken familie instond voor de boodschappen en het vervoer van zijn vrouw.

Hij verklaart Ekazjevo te hebben verlaten omdat hij voortdurend vreesde voor zijn leven, en deze vrees groter werd door de “zasjstka’s” die er plaatsvonden.

Hij stelt dat hij immers over een vals identiteitsdocument beschikte, maar onmogelijk kon weten of dit document de controle ging doorstaan. Hij herhaalt dat zijn aanwezigheid bovendien een gevaar inhield voor de familie bij wie hij verbleef.

Hij stelt dat het gebrek aan financiële middelen inderdaad tot gevolg had dat hij niet onmiddellijk kon vluchten, en hij dit niet heeft verklaard omdat er door de ondervrager nooit achter gevraagd werd.

Hij verklaart ook dat de rebellen hem hebben gekozen, omdat het voor hen niet altijd mogelijk is om binnen de eigen rangen te rekruteren en hij, als buitenstaander, bovendien minder kans liep gecontroleerd te worden. Hij verklaart nog dat de rebellen vaak een beroep doen op Tsjetsjeense burgers, aangezien het patriottisme heel groot is in Tsjetsjenië.

Hij stelt dat het logisch is dat de goederen bij hem thuis werden opgeslagen, aangezien de rebellen zich steeds in zijn dorp bevoorraden en hij instond voor het vervoer van de goederen.

Hij verklaart dat hij geen informatie kan geven over beide schietpartijen, aangezien hij bij de eerste niet aanwezig was en bij de tweede ernstig gewond geraakte en pas terug bij bewustzijn kwam in het ziekenhuis.

Hij stelt nog dat het feit dat hij geen bewijsstukken kan voorleggen, voortvloeit uit de reden en de manier waarop hij zijn land van herkomst is moeten ontvluchten.

In acht genomen wat voorafgaat, meent verzoeker dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend, zodat hij dan ook voldoet aan de criteria van het Verdrag van Genève.

4.4. De Raad benadrukt dat op de asielzoeker de verplichting rust om de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205), en om voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen af te leggen, en de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weer te geven, zodat op grond hiervan kan nagegaan worden of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève.

De Raad leest in het verzoekschrift dat verzoeker toegeeft bewust informatie te hebben achtergehouden voor de Commissaris-generaal, meer bepaald de exacte locatie waar hij gedurende meerdere jaren stelt ondergedoken te hebben geleefd alvorens naar België te vluchten.

Zijn bewering dat zijn houding ingegeven was door vrees dat de asielinstanties de overheden in zijn land zouden contacteren ter verificatie van de plaats van verblijf, wordt niet aanvaard

gezien het ingaat tegen dé verplichting die op een asielzoeker rust en trouwens een negatie uitmaakt van zijn vraag om bescherming.

De Raad onderstreept het belang van deze informatie om de waarheid van verzoekers asielrelaas en recent verblijf in het gebied van de noordelijke Kaukasus, in concreto Ingoesjetië, te achterhalen.

Het achterhouden van deze informatie brengt de algemene geloofwaardigheid van verzoeker dan ook in het gedrang.

De Raad meent dat aan dit bewust achterhouden van informatie des te zwaar moet worden getild, aangezien wordt vastgesteld dat verzoeker geen bewijsstukken bijbrengt die zijn verblijf in Ekazjevo in de periode vóór zijn vlucht naar België kunnen aantonen. In tegenstelling tot wat verzoeker schijnt aan te voeren, blijkt nochtans nergens uit zijn verklaringen dat hij zijn land van herkomst halsoverkop is moeten ontvluchten.

Verzoeker maakt zijn verblijf in Ekazjevo in de periode vóór zijn vlucht naar België evenmin aannemelijk met zijn verklaringen. Niettegenstaande het feit dat verzoeker nu in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij van september 2003 tot augustus 2007 verbleef bij een meerdere leden tellende familie in Ekazjevo (zie p.4: *"In Ekazjevo verbleef hij ondergedoken bij de familie Bercanov waarvan de zoon werkte bij de militia. De woning was gelegen te Ekaslava 2, L. Bagatieva, Huis 3 of 4"*), en er dus enig sociaal contact tussen hen kan worden verondersteld tijdens deze periode, is hij immers niet in staat één concrete gebeurtenis in Ekazjevo aan te geven (zie verhoorverslag van 15 oktober 2007, p.9: *"U kan geen enkele gebeurtenis, incident aangeven dat zich afspeelde in Ekazejevo sinds 2003? Neen, er waren geen serieuze gebeurtenissen in Ekazjevo. Ik had genoeg aan mijn eigen problemen."*). Op de vraag *"Kan u mij informatie geven die mij ervan kan overtuigen dat u in die periode in Ekasjevo woonde?"* antwoordt verzoeker ronduit *"Neen"* (zie voormeld verhoorverslag, volgende blz.).

Verzoekers boven vermelde verklaring in zijn verzoekschrift dat hij *"In Ekazjevo ondergedoken verbleef bij de familie Bercanov"* strijdt daarenboven met zijn verklaringen tijdens zijn asielprocedure bij het Commissariaat-generaal dat *"Ze kwamen niet zonder reden op bezoek"*, *"Ze kwamen soms. Twee, drie keer per week"* (zie verhoorverslag van 7 november 2007, p.9).

De Raad besluit dat verzoeker zijn verblijf in Ekazjevo van september 2003 tot augustus 2007 dan ook niet aannemelijk maakt, zodat er bijgevolg geen geloof aan wordt gehecht.

Daarnaast blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker onsamenhangende verklaringen aflegt over zijn directe vluchtaanleiding (zie voormeld verhoorverslag, p.7-8):

"Waarom verliet u Nazran? Omdat ik er niet meer kon blijven."

"Waarom niet? Omdat er ook zsjitska's waren begonnen. Controles."

"Wat voor controles? Documentencontroles."

"Sinds wanneer begon dit? Sinds 2005-2006."

"U verklaarde dat u het vals PP nodig had om identiteitscontroles te passeren. In het verslag van DVZ staat echter een andere reden opgetekend? Neen het was om tijdens identiteitscontroles voor te leggen."

"U zei dat u Nazran verliet omdat er identiteitscontroles waren, u kon toch het vals PP voorleggen? Ja, ik kon ook sterven. Ik verliet ING niet omwille van de identiteitscontroles."

"Waarom dan wel? Ik wil hier weg. De eigenaars van het appartement waren bang voor mij en voor zichzelf. Ik wou hun leven niet in een hel veranderen."

Vastgesteld wordt dat verzoeker eerst stelt zijn land van herkomst verlaten te hebben wegens de identiteitscontroles. Wanneer hij geconfronteerd wordt met het feit dat hij voor die controles een vals paspoort had laten aanmaken, en dit zo te zien succesvol was, aangezien hij meer dan twee jaar controles onderging zonder melding te maken van enige problemen, stelt hij dat hij is gevlucht om de familie bij wie hij verbleef niet in gevaar te brengen, in de hypothese dat hij zou worden ontdekt. Deze laatste verklaring raakt echter kant noch wal,

gelet op de vaststelling dat hij meer dan twee jaar controles onderging zonder melding te maken van enige problemen.

Ook over de aanleiding tot zijn problemen, de hulp aan rebellen, legt verzoeker incoherente en ongeloofwaardige verklaringen af. Verzoeker verklaart immers aanvankelijk dat *“Ik woonde in een dorp. Zij (lees de rebellen) kwamen vaak voor producten naar het dorp. Ik werkte er als taxichauffeur. Ze vroegen het me omdat ze zelf niet de middelen hadden om de producten te vervoeren”*, waaruit wordt afgeleid dat verzoeker producten zou moeten vervoeren vanuit zijn dorp Regita naar de verblijfplaats van de rebellen. Verzoeker verklaart echter onmiddellijk erna dat hij de goederen over 17 km vervoerde van een plaats in het district Kurtsjaloj –hij kan echter niet aangeven van waar precies- naar zijn dorp Regita. Om vervolgens nog te verklaren dat hij de goederen vervoerde over 20 of 40 km (zie verhoorverslag van 7 november 2007, p.2, 3, 5).

Verzoeker legt eveneens vage en ongeloofwaardige verklaringen af over de twee schietpartijen die het begin inluiden van zijn problemen. De Raad hecht immers geen geloof aan het feit dat de rebellen *“zeiden enkel dat ze onderweg waren om de producten te halen en ze kwamen terecht in een schietpartij”*. Bij de vraag om een dergelijke risicovolle operatie uit te voeren als het vervoeren van een gewonde vrijheidsstrijder, kan immers worden verwacht dat meer informatie wordt meegedeeld over de omstandigheden waarin de betrokken persoon gewond raakte. De Raad hecht evenmin geloof aan verzoekers verklaring dat de rebellen *“te voet met een draagberrie”* naar hem toekwamen, en dat hij tijdens het vervoeren van de gewonde rebel *“werd beschoten vanuit een vliegtuig zonder dat hij ze kon zien”*. (zie voormeld verhoorverslag, p.4). Er kan immers geen geloof worden gehecht aan het feit dat de rebellen bij een afhaling van goederen steeds een draagberrie zouden meedragen.

De Raad hecht trouwens in het algemeen geen geloof aan het feit dat Tsjetsjeense strijders binnen hun rangen geen voertuig zouden kunnen vinden om goederen te gaan afhalen en geen locatie zouden kunnen vinden om hun goederen te stockeren.

In acht genomen wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan verzoekers asielrelaas en recente herkomst uit het gebied van de noordelijke Kaukasus, meer bepaald Ingoesjetië. De Commissaris-generaal nam inzake verzoekers asielaanvraag dan ook het terechte besluit in toepassing van zijn bevoegdheid vervat in artikel 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Een ongeloofwaardig asielrelaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals vervat in artikel 48/3 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Artikel 1 A(2) van het Verdrag van Genève heeft ten slotte geen directe werking binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

5.1. Verzoeker voert een schending aan van de formele motiveringsverplichting, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, aangezien de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus niet gemotiveerd wordt.

Hij vervolgt *“dat er nochtans zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Tsjetsjenië zou terugkeren, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder bescherming van dat land zal kunnen stellen.”*

5.2. De Raad leest in de bestreden beslissing dat de Commissaris-generaal aan verzoeker weigerde de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, omdat *“moet geconcludeerd worden dat u door uw houding het niet toelaat de waarheid met betrekking tot uw reële individuele situatie te achterhalen”*.

De Raad benadrukt verder dat de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus, met name wat betreft de vraag of hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 zou lopen, niet met een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst kan volstaan, maar dat hij enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist.

Louter stellen *“dat er nochtans zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat, wanneer hij naar Tsjetsjenië zou terugkeren, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade en hij zich niet onder bescherming van dat land zal kunnen stellen.”* is bijgevolg onvoldoende.

De Raad beschikt zelf over geen aanwijzingen die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 2 oktober 2008 door:

dhr. M. BONTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
----------------	--

dhr. P. BREYNE,	toegevoegd griffier.
-----------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

P. BREYNE.

M. BONTE.